

Morten Hessel Dahl
Malins etterår
261 sier
Modtryk

Anmeldes 10. marts 2020

Der er noget ved den her spændingsroman, der slet ikke fungerer. Det virker mange steder som om, den er skrevet i en form for hast, og man får den tanke, at den blot er et udslag af Morten Hesseldahls skriveløse eller i et forsøg på at leve op til forfatterens hvert 2.-års udgivelsesintervaller.

Oplægget er ellers fint nok. Theis og Frederik er barndomsvenner. En ulykke vender op og ned på deres liv, og efter en meget hektisk periode, som man nu siger, i de unge år, vokser de fra hinanden. Theis bliver departmentschef i finansministeriet, mens Frederik forsøger sig som forfatter, altimens Frederiks tvillingsøster, Malin, gifter sig med en ukrainsk gangster. Bogen bliver solgt på at handle om venskab, kærlighed og fjendskab. Det kunne der være brygget nok så tyk en roman på.

Budskabet bliver dog her distraheret af uautentiske replikker, en utydelig og flimrende research og en desværre ikke specielt vedkommende servering. Mange steder kommer sprog og dialoger til at virke så indforståede og uinteressante at man mister grebet om handlingen. Hvor er det egentlig, Morten Hesseldahl vil hen denne gang.

På side 6 bliver hentehåret på en skaldet isse til noget, *der ligner spændte telefontråde mellem de slatne ører* . Nogle sider længere henne sidder en dreng på en fodboldbane *tilbage i regnen som en knækket og forladt paraply* . Lidt senere kan den meget forlags- og udgivelsesbevidste Morten Hesseldahl ikke dy sig for at forsøge sig med gode forfatterråd, ligesom han senere indpakket og diskret ud langer ud efter anmelderne.

Det sidste er da også ok, men skulle vi nødvendigvis i romanen involveres i den litterære verden, der er meget tæt på forfatteren selv.

Det er tydeligt, at forfatteren er inspireret af Danske Bank-skandalen og hvidvask som sådan. Meget kreativt har han fundet på at lancere Danmarks-Banken. Som læsere bliver vi dog ikke tilført ny viden, men bliver ført rundt i, hvad vi fra dagspressen ved i forvejen. Ærgerligt. Ligesom dialoger i toppen af politik og erhvervsliv er holdt i en tone, som ligger et godt stykke fra, hvordan vi fra andre steder ved, at der bliver talt i de kredse.

Man skal hen til sådan cirka side 70, før der kommer en eller anden form for spænding i bogen. Men den falder så igen pladask til jorden og bliver byttet for nogle platte udtryk som *migrænejaz* og *subtilt som nationaløkonomi* .

Man kunne endvidere godt have ønsket sig en bredere form for research eller i hvert fald en tydelig præcisering af visse ting. Et sted fortælles det, at Alfred Hitchcock er *amerikansk* filminstruktør. Et mere præcist udtryk ville være, at han er *engelskfødt*

instruktør. For ganske vist blev Hitchcock amerikansk statsborger, **men**

han er født i England, hvor han har dybe og brede rødder, og et opslag på Wikipedia fortæller da også, at nationaliteten er britisk.

Senere i bogen ser en af personerne ud over London fra en ALTAN. Man ser ikke ud over London fra en altan, gør man? Så skal den i hvert fald ligge mega-højt oppe, og så bliver den til en terrasse. Man kigger vist mere fra en altan ud på en gade, eller ned på nogle pladser.

Og så tvivler nærværende anmelder også på, som det bliver fortalt i romanen, at man i det kriminelle miljø opererer med Excel-ark, der er fyldt med pengeoverførsler og selskabsnavne.

Sådan bliver romanen ved og ved i et abrupt sprog, hvor der desværre ikke sker meget, selv om både Kiev Industries, Gazprom, lidt storpolitik og olieskabssnak fylder.